அவன் எந்த நாளும் ஓரே கூடிதானே, ஏதோ ஈரலிலே தான் பிழையாம், சீ சீ .... அவனுக்கு இரண்டு கிட்னியும் பயிலாப் போச்சாம், ஏற்கனவே ஆளுக்கு நல்ல சுகர் வருத்தமுமாம், அதோடை கபைப்பிறஸர்... எண்டும் கூளஸ்ரோல் எண்டும் சொல்லினம்... இப்படி ஆயிரம் ஆயிரம் கதகைள்.

ஆனா... எது உண்மை, எது பொய்யணெ்டு ஓருத்தருக்கும் சரியாகத் தரியாது. ரவீ ந்திரனை கொஸ்பிற்லிலே விட்டிருக்காம் என்ற சதேி களேவிப்பட்ட பிறகு இந்தச் தமிழ்ச் சனங்கள் மத்தியிலே இப்ப இது தான் பரிய கதை.

தனித்து ஓரு விசடே பிரிவிலே அனுமதிக்கப்பட்டிருந்ததால் பார்வைக்காக ஓருத்தரும் அனுமதிக்கபடவில்லை. என்னுடயை மகனோடு தான் கதைக்க அனுமதிக்க வணேடும் என்ற ரவியின் விருப்பத்தின் பரேில் மகன் சுரேந் இன்று வந்திருந்தான்.

ஆஸ்பத்திரி அலுவலகத்தில் வந்து விசாரித்த போது தகப்பன் விடப்பட்டிருக்கும் பூதிய பிரிவு பற்றி அறிந்த போது அவனுக்கு கிடதை்த தகவல்கள் பரிய ஆச்சரியத்தையும் அதிற்சியயும் கொடுத்தது.

அப்பாவை ஏன் இங்கு கொணெ்டு வந்து விடவணேடும் என்று தனக்குள்ளயேே நினதை்துக் கொணெ்டு வதை்தியப் பிரிவுகளின் வழிகாட்டி அம்புக்பூறியபை் பார்த்துக் கொணெ்டு நடக்கத் தொடங்கினான்.

உள்ளே நுழையைவும் பொறுப்பான வதை்தியர் இவனுக்காக காத்திருந்தவர் போல் வந்து அவனை அழதை்துக் கொணெ்டு வா கததை்துக் கொணெ்டே போவோம். இங்கே எப்படியான நோயாளிகள் அனுமதிக்கப் படடிருக்கின்றார்கள் என்பது உனக்கு விளங்கும் எணெ்டு நினகை்கிறன்.

உனது அப்பாவுக்கு வந்திருப்பது ஓரு மனநோய். இது காப்பாற்ற முடியாத ஆபத்தான வருத்தமல்ல.... ஆனால் அது மெளனமாய் மெளனமாய் ஆளசை் சிததை்து விடுவது தான் அதன் இயல்பு. இந்த வருத்தம் இவருக்கு நீ ண்டகாலமாய் இருந்திருக்கு என்று நினகை்கிறோம். இந்த நோயானது சில வளேை அதிகமாயிருக்கும் சில வளேைகளில் மிகவும் சாதாரணமாகவே கூறநை்து தரியாமிலிருக்கும்.

இப்பொழுது உங்களுடையை அப்பா மூன்பிருந்த கூழப்பமான நிலையிலிருந்து கொஞ்சம் தறேியிருக்கின்றார் என நினகைக்கின்றோம், இப்ப மிகவும் அமதியாகவும் நல்ல சுகமாகவும் இருக்கின்றார் அதற்குரிய மருந்துக்களதை்தான் கொடுத்திருக்கின்றோம். இது நிரந்தரமானது என்று இப்ப தளிவாகச் சொல்ல முடியாது.

அவர் உன்னோடு தான் பரிதாய் கதகைக்கவும் விரும்புகிறார். அது அவருக்கு இப்போது தவேயாகவும் மிகுந்த முக்கியமாகவும், அவசியமாகவும் இருக்கிறது, கதயுங்கள், இவர் பற்றி பின்னர் கதபை்போம் ஏதாவது தவேபை்படுமிடத்து எங்களை அழயுங்கள் எனக் கறிவிட்டு நகர்ந்து விட்டார்.

ஒரு அமதியான தனியறை. மகனகை் கண்டவுடன் ஒரு கயாைல் ஊண்டியபடியே படுக்கயிலிருந்து எழ முயற்சித்த தகப்பனை அப்பா படுங்கோ என்று அவனபை் பிடித்து அமர்த்தினான்.

ஏதோ பரெிய வருத்தமோ.... என்னவோ.... என்று நினதை்து வந்த மகனுக்கு தகப்பன் இருந்த சாதாரண நிலை பரெிய ஆறுதலகை் கொடுத்தது.

அப்பா எப்படி... என அவர் கயைபை் பிடிக்க பதிலுக்கு அவரும் பிடித்துக் கொண்டார். தம்பி நான் உன்னோடு நிறயைக் கதகை்க வணேடும் என்ற படி ஒரு கயாைல் மகனபை் பிடித்தபடி மறுகயைை தன் நறெ்றியில் வகை்க... ரவியின் வாய் திருங்கி கோணலாகி நாவலெ்லாம் தளதளத்தது, அழத்தொடங்கினார்

அப்பா என்று அவனை அணதை்துக் கொண்டபடியே கண்களதை் துடதை்தான் சுரேந். தம்பி.... நான் உன்னுடன் நிறயைக் கதகை்க வணேடும்;, உனக்கனெச் சொல்ல வணேடிய பல ரகசியங்கள், எனக்குள்ளே புதஞ்சு கிடக்கு. இதை யாருக்கும் சொல்லா விட்டால் என்ரை தலயைே வெடெிச்சு சிதறிவிடும் போலிருக்கு... தம்பி... நான் சயெ்த பாவங்களுக்கும் சயெ்த கொடுமகைளுக்கும் சிலவளேை உங்களயைலெ்லாம் இடயைிலே விட்டிட்டுச் சதெ்துவிடுவனே் போலே கிடக்கு... என்றபடி ஒரு சின்னக்குழந்தை போலே அழத்தொடங்கினான்.

அப்பா என்ன கதைக்கிறீங்கள்... அதுதானே நான் வந்து விட்டனே, என ஆறுதல்படுத்துவதாக கறினாலும் தகப்பன் என்ன சொல்லப் போறார் என்பதை அறிய வேண்டும் என்ற ஆவலும் நிறையவே இருந்தது.

அப்பா ஒரு தயக்கமும் வேண்டாம். நீங்க நல்லாக் கதையுங்களோ அதுக்குத் தானே வந்தனான்... என்ற படி தகப்பனின் கைகள் இரண்டையும் இறுகப் பற்றிக் கொண்டான்.

சுரேஷ் உனக்கு இதை கட்டாயம் சொல்லியே ஆக வேண்டும்.

சுரேஷ்.. நான் மூந்தி இயக்கத்திலே இருந்த, விசயம் உனக்குத் தெரியும் தானே. இங்கே ஒரு இருபதினாலோ இருபதுதனை்தோ வருசங்களுக்கு முன்னர் வெறும் கையோடு இங்கே வந்த நான் இப்ப கூடும்பம் கூழந்தைகள் எண்டு உங்களையும் பெற்று, வீடுவளவு கார் எண்டு எவ்வளவோ வசதியாய் வாழுறன்.

ஆனால் நாட்டிலே என்னாலயேும் என்றை இயக்கத்தினராலயேும் பாதிக்கப்பட்ட எத்தனையோ கூடும்பங்கள் கூழந்தைகளெண்டு இப்பவும் அனாதரவாய்..... ஆதரவற்றவர்களாய்.... அங்கே நாளாந்தம் சதெ்தச் சதெ்து சீ விச்சுக் கொண்டிருக்குதுகள்.

இத்தனை வருடங்கள் கழிந்தும்... இப்ப அவையெல்லாவற்றையும் நினைக்க, நினைக்க தற்கொலை செய்ய வேண்டும் போலிருக்கிறது சுரேஷ்.

அப்பா.... அப்பா என்றவன் அடுத்த வார்த்தைகள் வராமல் விழுங்கி வக்கியியவனாய் விம்மலடெுத்தான். என்ன கதையப்பா கதைக்கிறயள்.

தம்பி இதைகள்.... அப்போது ஒரு நாள்.. எங்களுக்கு கிடைத்த தகவலின் படி ஒரு கிராமத்துக்குச் சனெ்று, எல்லாம் விசாரித்த பேது ஒரு பத்தோ பதினைந்தோ வயதுப் பையனே அதில் சம்பந்தப்பட்டவனாக இருந்தான். அவன் ம□லம் தான் இராணுத்தினர் தகவலபை் பெற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள் என்றும், அவன் தான் எங்கடை ஆக்களைக் காட்டிக் கொடுக்கின்றான் என்றும் அறிந்ததால் அவனை ஒரு நாள் பிடித்துக்

கொண்டு போய் விசாரிச்சோம்.

ஆரோ ஓராளின்ரை வீ ட்டகை காட்டச் சொன்னார்கள் காட்டினனே் என்று அந்தப் பிள்ளை இலகுவாகவும் தன்னுடயை கூழந்ததை்தனத்தோடும தான் சொன்னான். ஆனா நாங்களோ வறோ யாரகை் கடே்டார்கள், என்ன கடே்டார்கள் என்று கடே்க திரும்பத் திரும்ப இதயைே அவனும் சொன்னான்..

நாங்கள் ஓருவரும் நப்பவும் இல்லை ஏற்றுக் கொள்ளவும் இல்லை.

பிறகு எங்கடை பொறுப்பாளரின் உத்தரவில் அந்தப் பிள்ளயைை....

ககைள் பதற... உடம்பும் நடுங்கியபடி மூச்சயைிழுத்து இழுத்து சொல்ல மூடியாமல் திணறியபடி திண்டாடினான்.

சூரநே்தனுக்கு் பயமாவும் பதட்டமாகவும் இருந்தது.

அப்பா...வணே்டாம் அப்பா ..பிறகு ஓரு நாளகை்கு்க் கதபை்போம்...

இல்லை சூரநே்..

அந்தப்பிள்ளை கும்பிட கும்பிட நாங்கள் ஒன்றுமே யோசியாது இவன் ஓரு தூரோகி.... இவன் இருந்தால் எங்களுக்கும் ஆபத்து என்று நினதை்து அவனை மண்டயைிலே போட்டிட்டு தாட்டுவிட்டிட்டு வந்திட்டம்...

ஆனா இப்ப இங்கே காணுற சின்னப்பிள்ளயைை் பார்க்கும் போது அந்தப் பாலகனின் முகம் தான் முன்னுக்கு வந்த நிக்கது... சூரநே்.. முன்னுக்கு வந்து நிக்குது....
என்னாலே மறக்க முடியாமலிருக்கு... என்ற படி தமே்பித் தமே்பி அழுதான்.

ஒன்றுமே பேசாது சூரனே் விறதை்துப் போய் நின்றான்.

அழுது மூடித்த ரவி.....

இதே போலவே இன்னோரு கிராமத்திலே எங்கடை சொல்லையும் மீ றி கசிப்பாக் காச்சினான் எண்டு ஒருத்தனகை் கொண்டு வந்து அந்தக் கிராமத்து வாசிகசாலை லறை் கம்பத்திலே கட்டி அந்தக் கிராமத்து மக்கள் மூன்னிலையிலே அவனசை் சுடப்போனோம்.

அப்போது அவன்ரை மனுசி வந்து ஐயோ ஐயோ கூளறிக் க□த்தடிச்சு அவரசை் சுடக்கு மூன்னர் என்ரை இந்த நாலு பிள்ளகைளுக்கும் ஒரு வழி சொல்லிப் போட்டுப் போங்கோ என்று கத்திக் கத்தி கூளற பிள்ளையைளும். கூளறியதுகள் அப்போது நாங்கள் ஒருவருமே அவளையோ அந்தக் கூழந்தகைளையோ கணக்கடெுக்கவில்லை.

இது எம் மக்களுக்கு ஒரு பாடமாயிருப்பதோடு ஒரு பயமாயிருக்கட்டும் எண்டு எல்லார் மூன்னிலையிலும் அவனசை் சுடட்டுப் போட்டு எங்கடை கடமயை மூடித்து விட்டு ஒரு விடுதலபை்பாரில் வறெ்றியீ ட்டிய களிப்போடே பாசறை திரும்பினோம்.

இதே போலவே வறுமகை்காகவும் பசிக்காகவும் கூலி திரூடியவனயையும் ஆடு பிடித்தவனயையும், பிச்சயைடெுக்க வந்தவர்களையும், பூதிதாய் வரும் பூதுமுகங்களையும் சந்தகேம் கொண்டு வியாபாரம் சயெ்ய வந்த சனங்களையும் அரசாங்கத்தின் உளவாளிகள் எண்டும், எமது விடுதலபை் பாராட்டத்தையும் காட்டிக் கொடுக்க வந்த தசேத்துரோகிகளணெ்டு போட்டுத் தள்ளினோம்.

இதுமட்டுமா....

மாற்றுக்கருத்துக் கொண்டவர்களை பதை்தியக்காரர் எண்டும் கூளப்பவாதிகள் எண்டும், விட்டுவிடவில்லை. எமக்கதிராய் எழுதியவனயையும் எதிர்த்தவர்களையும் எந்த வித யாசனயையும் இல்லாமல் போட்டுத் தள்ளினோம்.

எங்களைக் கடேக்க யாரிரூந்தார்கள் எம்மையைதிர்க்க யாரூக்கூத் தான் தூணிவிரூந்ததூ.

எங்கடை கையிலே ஆயூதமூம் அதிகாரங்களூம் இரூந்ததாலே எல்லாத்தையூம் சயெய்யலாம் என்றூம் இதை மக்களூம் ஏற்றூக் கொள்வார்கள் என்றே நம்பினோம். இதைவிட சிங்கள மக்களூக்கதிராகப் ஆயூதம் ஏந்தூவதே தசேியம் என்றூ நினைத்தூ எதிரிகள் யார் நண்பர்கள் யார் என்றூ இனம்காணாமல் எம் கொள்கைகளூக்கூப் பிழையெனப்பட்ட எல்லாரையூம் எந்தக் கடேட்டூக் களேவியூமில்லாமல் சம□கத்தூரோகிகள் என்ற பரேிலே போட்டூத்தள்ளினோம்.

அப்போதூ உண்மையான விடூதலை உணர்வோ அல்லதூ எமதூ மக்களூக்கூ ஓரூ நல்ல வாழ்க்கை அமைக்க வணேட்டூமனெற்ற நோக்கமோ பரிதாக இரூக்கவில்லை.

இதூ எல்லாத்தையூம் விட ஆயூதங்களை தோளில் த□க்கிக் கொண்டூ ஆற்ரயேின் மோட்டச் சயிக்கிளை பறிச்சூக் கொண்டூ சூற்றித் திரியூம் போதூ எம்மைக்கண்ட சனங்கள் பயத்தோடூ கலந்த மரியாதை சயெ்வதை எல்லாம் கொளரமாகவே கரூதினோம். இயக்கத்திலே இரூப்பதூ பரெிய கீ ரோயிஸம் என்றூம், சினிமாவிலே வரூம் கதாநாயகாகள் போலவூமே எம்மை நாம் பல மூறை நினைத்தூக் கொண்டோம்.

வளிெநாட்டூத் தமிழற்றை பணத்தினாலூம, வறெூம் இராணூவத் தளபாடங்களினாலூம் விடூதலையைப் பறெ்றூக் கொள்ளலாம் எண்டூ மூளூமையாக நம்பிய நாங்கள் மக்களைப் பற்றி எள்ளவூம் நினைக்கவயேில்லை.

எங்கடை மக்களூக்கதிராக இரூந்த அடக்கூ மூறைகளூக்கூம், அநியாங்களூக்கூம் எதிராக போராட வணேட்டூம் என்றூ நினைத்தூப் பூறப்பட்டோமோ, பின்னர் அதே அடக்கூ மூறைகளையூம், அதை விடக் கொடூமையான அநியாயங்களையூம் எமதூ மக்களூக்கூ எதிராக நாங்களே சயெ்யத் தொடங்கினோம். நாங்க மட்டூமல்ல தமிழ் விடூதலை எனப்பூறப்பட்ட அனைத்தூ இயக்கங்களூமே இதைத் தான் சயெ்தன.

பிறகூ கொஞ்சம் கொஞ்சமாக எங்கடை சாயம் சாடயைாக வளிெக்கத் தொடங்க என்றை சூயநலத்தூக்காகவூம் என்ரை பாதூகாப்பூக் கரூதியூம் எல்லாத்தையூம் இடையிலே விட்டிட்டூ இங்கே வந்தூ கூடியறேி ஓரூ சூகபோக வாழ்க்கையை அனூபவித்தூக் கொண்டிரூக்கிறனே்.

இப்ப எத்தனையோ வருடங்கள் கழிந்தும் விட்டதும், ஆனால் நினவைுகள் எல்லாம் பூதிதும் பூதிதாய் மூளகைக்கத் தொடங்கி என்னை ஒவ்வொரும் கணமும் சாகடித்துக் கொண்டிருக்கிறதும்.

இப்ப எத்தனையோ வருடங்கள் கழிந்தும், அந்தச் சின்னப் பொடியனின் முகமும் அந்தப் பெண்ணின் அழுகுரலுமே எனக்கு தினம் தினம் வந்து துன்புறுத்திக் கொண்டிருக்கிறதும்.

இப்ப இங்கே எல்லாரும் போர்க்கூற்றம்... போர்க்கூற்றம் எண்டு கதைக்கும் போதும் நான் செய்த கொலைகளும் கொடுமைகளுமே என்னை வந்து துரத்துகின்றதும், இலையெலெல்லாவற்றையும் கொண்டு போய் எந்தக் கூற்றத்தில் சேர்க்கப் போறனேோ... நான் செய்த இந்தப் பாவங்களுக்கலெல்லாம் எப்படி பிராயச்சித்தம் தேடப் போகிறனேோ... என்று தலையைக் கூத்தியபடி படுக்கையில் விழுந்து சதெத்தவீ டுகளில் அழுவதும் போல் விக்கி விக்கி ஆதம்பித் தமேப்பி அழுதான்.

ஏன் அப்பாவை இந்த பிரிவிலே விட்டிருக்கின்றார்கள் என்பதும் தளிவாக விளங்கியதும். கூனிந்தும் அழுதுகொண்டிருந்த தகப்பனை பாத்தபடி விறதைத்துச் சிலையாய் நிண்டான் சுரேந்.

கொஞ்ச சொற்ப நரேத்துக்குள்ளே திரும்பி எழும்பியபடி பக்கத்திலிருந்த பேப்பரை எடுத்தும் கண்களதை் தூடதை்தபடி சுரேந்... எனக்கும் எவ்வளவோ நண்பர்கள் இருந்த போதும் இதை ஏன் உனக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்றும் நினதை்தனான்.....?

நான் உங்கள் மகன்... அதுவும் ம□த்தவன். அதிலனென்ன சந்தகேம்...

அதும் தான் இல்லவே இல்லை நீ யொரும் ஓரும் இளைஞென். எமதும் அடுத்த பொறுப்பும் உங்கள் கையிலே தான் இருக்கும் என்றும் கன பரேர் நம்பும்கினம் எமதும் கடந்தகால கசப்பான வரலாறுகள் பற்றி நீ ங்கள் கட்டாயம் அறிந்தும் கொள்ள வேண்டிய கடமையும் கடப்பாடும் உண்டும்.

அங்கே தான் மக்கள் மக்களெண்டும், தமிழ் தமிழெண்டும் மூப்பதூ வரூசத்தூக்கூ மலேலே வசைச்சூப் பகேக்காட்பி இரூந்த சொத்தூக்களையூம் உடமகைளையூம் அழித்தூ கடசையிலலே மூளிவாய்க்காலிலலே கொண்டூ வந்தூ மூடக்கிவிட்டோம்.

உதூவலெல்லாம் நடந்த பிறகூம் நடந்த தவறூகளையூம பிழகைளையூம் பற்றிச் சிந்திக்காமல் இப்பவூம் இந்த பூலம்பயெர் மண்ணிலலே எல்லாம் வடெ்பியாடூவம் பூடூங்கியடூக்கூவரோம் எண்டூ கொடியளையூம் த□க்கிப் பிடிச்சூக் கொண்டூ தமிழ்த்தசேியம் என்ற இந்தப் பூளூத்தூப் பரோன அரசியல் கடகைளதை் திறந்தூ வதை்தூக் கொண்டூ, தசேியம் எண்டசை் சாட்பி, தங்கடை சொந்த வயிறை வளர்த்தூக் கொள்ளூம் இந்த பரோலி அரசியலை நம்பி ஏமாந்தூ பரோகாதயைூங்கரோ...

மீ ண்டூமொரூ மூளிவாய்க்காலசை் சந்திக்க எமதூ மக்கள் தயாரில்லை.

இங்கயேிரூக்கின்ற இந்த இளஞ்ெர் சமூதாயத்தயைூம் என்னபை் பரோன்ற ஓரூ மனநோயாளிகளாகி விடக் க□டாதூ என்பதற்காகவே இதசை் சொல்லூகிறன்.

ஏதரோ பரெிய ஓரூ விபத்திலிரூந்தூ தானூம் தப்பிக் கொண்டதாக சூரநே் விழித்தூக் கொண்டான்.

□□□□□□□□□